

Sygn. akt VW 2656/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 lipca 2014 r.

sprawy A. J. s. H. i S. z domu L. ur. (...) w R.

obwinionego o to że:

W dniu 16 kwietnia 2013r. tj. 7 dni od daty otrzymania pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki N. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 06 marca 2013r. ok godz. 15.40

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

I. Obwinionego A. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt V W 2656/13

UZASADNIENIE

A. J. został obwiniony o to, że w dniu 16 kwietnia 2013r. tj. 7 dni od daty otrzymania pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki N. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 06 marca 2013r. ok godz. 15.40,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2013 roku ok. godz. 15.40 strażnik miejski J. B. ujawnił wykroczenie drogowe, polegające na tym, iż osoba kierująca pojazdem marki N. o nr rej. (...) zaparkowała w/w pojazd w miejscu niedozwolonym. Wykroczenie zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego. Wykonano 4 zdjęcia.

Z uwagi na powyższe w dniu 23 marca 2013 roku Straż Miejska m. st. W. (...) (...) wezwała A. J. – właściciela samochodu marki N. o nr rej. (...), do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania. W dniu 9 kwietnia 2013 roku A. J. odebrał powyższe pismo. Pomimo obowiązku do dnia 16 kwietnia 2013 roku nie stawił się on do siedziby Straży Miejskiej i nie odpowiedział na zadane mu pytania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej /k. 1,2/, dokumentacji fotograficznej /k. 3/, oraz korespondencji /k. 4-7/.

Obwiniony A. J. nie został przesłuchany. Sąd wobec tego, iż A. J. nie stawił się, nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa, jak również nie wniósł o odroczenie rozprawy, przeprowadził w dniu 31 lipca 2014 roku na podstawie art. 71 § 4 kpw rozprawę zaocznie pod nieobecność obwinionego, a po zamknięciu przewodu sądowego wydał wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę A. J. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że w dniu 6 marca 2013 roku ok. godz. 15.40 strażnik miejski J. B. ujawnił wykroczenie drogowe, którego sprawcą była osoba kierująca/używająca pojazdu marki N. o nr rej. (...). Nie budzi wątpliwości Sądu także fakt, iż obwiniony wobec wezwania Straży Miejskiej nie wykonał ciążącego na nim obowiązku wskazania, komu w dniu zdarzenia powierzony został w/w pojazd do używania/kierowania. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej /k. 1,2/, dokumentacji fotograficznej /k. 3/, oraz korespondencji /k. 4-7/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Dokumenty te ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw., karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego skierowanie zostało pismo /k. 4/, w którym został on pouczone o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wezwany do osobistego stawiennictwa do Oddziału Terenowego Straży Miejskiej, ewentualnie do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Pismo to zostało osobiście odebrane przez obwinionego w dniu 9 kwietnia 2013 roku /k. 5/. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorzczak T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX 2013 nr 140506). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawił się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, możliwość niewskazania osoby kierującej lub używającej pojazd przez zobowiązanego istnieje jedynie wtedy, gdy zobowiązany wykaże, że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną mu osobę, czemu nie mógł on zapobiec (postanowienie SO w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., VIII Kz 444/12, Lex nr 1294031). W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał, aby spełnione zostały powyższe przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem zachowanie jego wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy A. J., która została udowodniona. W chwili popełnienia czynu obwiniony był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni poczytalnym. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowań obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona kara grzywny w wysokości 100 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.